

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 184/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. L. M., Česká republika, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 4 ods. 4, čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 17 C 211/08 z 2. marca 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18 Co 88/2010 z 19. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. L. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. apríla 2011 doručená sťažnosť Ing. L. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 4 ods. 4, čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 38

ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 17 C 211/08 z 2. marca 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 18 Co 88/2010 z 19. novembra 2010.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval v konaní pred okresným súdom sp. zn. 17 C 211/08 v procesnej pozícii žalobcu, kde predmetom konania bolo vymoženie sumy 7 601 € s príslušenstvom z titulu náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej súdnym exekútorom vykonávajúcim úkony v exekučnom konaní.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 17 C 211/08 z 2. marca 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 18 Co 88/2010 z 19. novembra 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s oboma rozsudkami všeobecných súdov a „*napadeným rozhodnutím vytyka nesprávne a neúplne zjištěný skutkový stav věci, ústavně nekonformní rozhodování v extrémním rozporu mezi skutkovým stavem věci a právními závěry, neumožnění účasti stěžovatele, aby jeho věc byla veřejně a za jeho účasti projednána... účelové překroučení skutečností a snaha o zakrytí porušování zákona žalovaným exekutorem...*“. Zároveň poukazuje na judikatúru všeobecných súdov (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 20 Cdo 57/07, sp. zn. 25 Cdo 970/06) k otázke zodpovednosti exekútora ako štátom poverenej osoby k výkonu verejnej moci.

3. V závere sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že:
„Ústavní soud SR ústavní stížnosti vyhovuje.

Ústavní soud SR konstatuje, že v odvolacím řízení před KS Prešov č. k. 18 Co 88/2010 a v řízení před OS Poprad 17C 211/2008 došlo k porušení práv a svobod stěžovatele

a) dle článku 2 ods. 2, dle článku 4 ods. 4, dle článku 11 ods. 1, dle článku 36 ods. 1 a dle článku 38 ods. 2 Listiny základních práv a svobod,

b) dle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochraně základních práv a svobod a dle článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochraně základních práv a svobod.

c) dle článku 48 ods. 1 Ústavy SR

Ústavní soud SR zrušuje ústavní stížnosti napadaná rozhodnutí a vrací k OS Poprad k dalšímu řízení.

KS Prešov a OS Poprad jsou povinni uhradit stěžovateli náklady řízení. “

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ nepodal dovolanie proti rozsudku krajského súdu.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

5. K časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ navrhol vyslovenie porušenia označených práv rozsudkom okresného súdu, ústavný súd uvádza, že z čl. 127 ods. 1 ústavy preň vyplýva povinnosť dôsledného uplatňovania princípu subsidiarity. Tento princíp vylučuje právomoc ústavného súdu na poskytovanie ochrany tam uvedeným základným a iným právam sťažovateľov v prípade, ak ochranu poskytuje iný súd. Proti rozsudku okresného súdu mal sťažovateľ právo podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a teda ochranu ním označeným základným právam poskytoval krajský súd pri preskúmaní prvostupňového rozhodnutia na základe podaného odvolania. Ústavný súd preto v tejto časti musel sťažnosť sťažovateľa odmietnuť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

6. Odlišná je situácia, pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorá sa týka napadnutého rozsudku krajského súdu.

7. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojich práv týkajúcich sa verejného prerokovania veci za jeho účasti, považuje ústavný súd sťažnosť za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Možno konštatovať, že z hľadiska argumentácie sťažovateľa postupoval krajský súd tak, že sťažovateľovi odňal možnosť konať. Pri takto formulovanej námietke mal sťažovateľ právo podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie, čo však neurobil. Preto obстоjí záver, že sťažovateľ nevyčerpal mimoriadny opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytol a na ktorého použitie bol sťažovateľ oprávnený v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, čo zakladá neprípustnosť sťažnosti.

8. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa, ktorými vyjadruje nespokojnosť s napadnutým rozsudkom krajského súdu z hľadiska nesprávneho zistenia skutkového stavu, vadného právneho posúdenia, nepreskúmateľnosti rozsudku a pod., sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by

bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Podstatou zamietnutia nároku sťažovateľa všeobecnými súdmi bol nedostatok pasívnej vecnej legitímácie v konaní, krajským súdom inak povedané, „*žalovaní v 1. a 2. rade sami nie sú nositeľmi povinnosti, vyplývajúcej im z hmotného práva, t. j. sami nie sú zodpovední za škodu, ktorá mala vzniknúť žalobcovi pri výkone verejnej moci v exekučnom konaní...*“. Ústavný súd považuje tieto závery krajského súdu za dostatočne zargumentované a presvedčivé. V nijakom prípade ich nemožno považovať za arbitrárne či zjavne neodôvodnené, a preto niet ani príčiny na to, aby ústavný súd do týchto záverov zasiahol.

V podstate ide o to, že na namietané právne otázky má sťažovateľ odlišný názor ako všeobecné súdy. Táto skutočnosť však sama osebe bez ďalšieho nemôže znamenať porušenie označených práv podľa ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu.

9. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. mája 2011